

Scénář do rozhlasu – příběh sestry Anežky

Marie Kozubíková – řeholním jménem sestra Anežka – se narodila ve Zlíně roku 1951. Bydlela v malé vesnici Slopné, kde trávila téměř idylické dětství.

Bylo nás víc sourozenců. Já jsem byla třetí ze sedmi sourozenců. V křesťanské rodině – rolnické, kde jsme chodili na pole... Přírodu jsme měli hodně rádi. S babičkou, s dědečkem jsme bydleli společně. Chaloupka byla malá, ale nesměli jsme přistavět, protože komunisté tehdy nám to nedovolili. Projekty všechny smetli ze stolu, že nejsou naši v JZD... Ale nám vůbec nevadilo, že nás bylo víc společně, protože... Máme se dodneška moc rádi, všichni sourozenci.

V 15 letech se účastnila pouti na Svatém Hostýně. V té době tam byl ústav pro zdravotně postižené děti.

Nevím, zda to tam znáte, ale chodí se tam za oltář k Panně Marii, a teď tam byla maminka, jako na to taky nezapomenu, a držela ležící dítě na rukách. Prostě tam to zasáhlo. Vedle ještě klečel kněz a tak zbožně se modlil. To bylo tak nějak propojené v ten moment, ale dodneška ten pocit vnímám.

A poprvé si připustila myšlenku, že by vstoupila do řádu. Svému budoucímu povolání se nemohla věnovat hned oficiálně. Za komunismu se nesměly nové sestry přijímat a ty stávající byly takzvaně uklizeny na opuštěná místa.

Aby se Marie Kozubíková mohla stát řádovou sestrou, musela podniknout dobrodružnou cestu do Polska.

Tam jsme jely v civilu v noci na pozvání nějaké maminky od sestřiček. To nemohlo být, jako že do kláštera jedeme. A tam jsme mohly chodit teda v hábitu, oni nám hned daly... Já vím, oblečení nedělá řeholníka, ale tam jsme aspoň pocítily, že je to pro nás. I když tady jsme musely trochu jiným způsobem žít, tak jsme věděly, že je to to povolání, které máme mít, jako tak nějak, že nás Bůh k tomu povolal.

Sestra Anežka pracovala v Břežanech na Znojemsku jako ošetřovatelka v ústavu pro tělesně a duševně postižené děti.

Budova byla v havarijním a naprosto nevyhovujícím stavu. Až v roce 1989 se začalo blýskat na lepší časy, když sestry navštívily svatořečení Anežky České.

Cestování do Říma ale provázely těžkosti. Chvíli to vypadalo, že nebudou moci ani odjet. Nakonec ale do vlaku nastoupily. I na cestě byly hlídané.

A najednou vidíme, říkáme: Jejda, to nejsou průvodčí. Sestři, to jsou tajní... A jak jsme šly v Římě potom večer ze mše svaté, taky nám tam bojkotovali, ujely autobusy. Ten náš ujel. Schválně, schválně to dělali...

hudba

Do hotelu musely té noci řeholnice dojít pěšky. Tenkrát se dozvěděly, že padla Berlínská zeď.

hudba zní, pak se ztratí pod slovy

Svatá Anežka už působí, to už bude i u nás. Jako na to taky nezapomenu, to bylo jedenáct v noci, tak to bylo takový, taky silný, no. My jsme byli tak klidní, aj v tom vlaku, jak jsme jeli zpátky. Přijeli jsme a za chvíli 17. listopad. Dvanáctého bylo svatořečení, že, a čtrnáctého jsme se asi vraceli, no a jsme přijeli domů a za tři dny bum. Ale mrzí mě, že to nepokračuje v tom duchu, jak by mělo. Teď ta svoboda, nějak si nevážíme toho...

Sestra Anežka ale věří, že i zlé a těžké časy mohou člověka zocelit nebo mu ukázat lepší stránky ostatních lidí.